

บทนำ

บาร์นีย์ ไดโนเสาร์ตัวสีม่วงกำลังฉายอยู่บนทีวีอีกแล้ว ผมเกลียดเจ้าบาร์นีย์ และทำนองเพลงหลักของรายการนี้ ที่ร้องตามเพลง ‘แยงกี้ดูเดิลแดนดี’ ซะมัด ผมมองดูเด็กๆ ที่กำลังกระโดดตบตบตบเข้าไปหาอ้อมกอดของไดโนเสาร์สีม่วงตัวใหญ่บนจอทีวี ก่อนเหลือบมองไปรอบห้องเห็นเด็กคนอื่นๆ นอนนิ่งอยู่บนพื้น หรือไม่กี่ชดตัวอยู่บนที่นั่ง ตัวผมเองถูกสายรัดตรึงหลังให้หนึ่งนั่งๆ อยู่บนรถเข็น ร่างกายของผมก็เหมือนร่างกายของเด็กพวกนี้ เป็นคุกกี้ที่ขังไม่ให้ผมหนีออกไปไหนได้ เมื่อผมพยายามพูด ก็มีแต่ความเงียบงัน และเมื่อผมพยายามขยับแขน ก็มีแต่ความนิ่งสนิทไม่ไหวติง

สิ่งเดียวที่ทำให้ผมแตกต่างจากเด็กพวกนี้คือ ความคิดผมโลดแล่นโลดโผน มันหมุนควงรถเข็นและตีลังกา เพื่อหาทางปลดปล่อยตัวตนผมออกจากกรงขัง และสร้างสายฟ้าสีรุ้งสว่างวาบขึ้นบนโลกสีเทามืดหม่น แต่ไม่มีใครรู้เรื่องนี้หรอก เพราะผมไม่สามารถบอกใครได้ พวกเขาคิดว่าผมเป็นแค่เปลือกหอยว่างเปล่า นั่นแหละเป็นสาเหตุว่าทำไมผมถึงต้องนั่งฟังเพลง *บาร์นีย์* หรือ *เดอะไลอ้อนคิง* วันแล้ววันเล่ามาตลอดเวลา 9 ปี และเมื่อผมคิดว่าคงไม่มีอะไรแยกจากนี้ รายการ *เทเลทัปส์* ก็โผล่ขึ้นมา

ผมอายุ 25 ปีแล้ว แต่ความทรงจำในอดีตกลับเพิ่งเริ่มต้นเมื่อตอนที่ผมเริ่มรู้สึกฟื้นตัวคืนมา จากที่เคยหลงทางไปอยู่ที่ไหนก็ตาม มันเหมือนกับการเห็นแสงสว่างวาบในความมืด ขณะที่ได้ยินเสียงคนรอบข้างพูดถึงงานวันเกิดครบรอบ

16 ปีของผม และพวกเขา กำลังซึ่งใจว่าจะโกนหนวดที่คางผมออกดีไหม ผมรู้สึกกลัวมากที่ต้องนอนฟังเรื่องพวกนี้ เพราะแม้จะไม่มีความจริงหรือความรู้สึกจากอดีตที่ผ่านมาหลงเหลืออยู่ แต่ผมแน่ใจว่าตัวเองเคยเป็นเด็ก และเสียงเหล่านั้นกำลังพูดถึงหนุ่มน้อยที่กำลังเติบโตไปสู่วัยหนุ่มเต็มตัว ผมค่อยๆ เข้าใจว่าพวกเขา กำลังพูดถึงตัวผมนี้แหละ และเริ่มเข้าใจว่าผมมีแม่ มีพ่อ มีน้องชาย น้องสาวที่เห็นหน้ากันอยู่ทุกวัน

คุณเคยดูหนังประเภทที่มีใครคนหนึ่งตื่นขึ้นมาแล้วกลายเป็นผี แต่ไม่รู้ตัวว่าตัวเองตายไปแล้วไหมล่ะ มันเป็นอย่างนั้นเลยตอนที่ผมเพิ่งสังเกตเห็นว่าทุกคนมองผ่านหรือมองไปรอบๆ ผม และผมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้น ไม่ว่า จะพยายามขอร้องและอ้อนวอน ตะโกน หรือกรีดร้องสักแค่ไหน พวกเขา ก็ไม่ได้สนใจผมเลย จิตวิญญาณของผมติดอยู่ภายในร่างกายที่ไร้ประโยชน์ ผมควบคุมแขนขาตัวเองไม่ได้ราวกับมันไม่ใช่ของผม และเปล่งเสียงออกไปไม่ได้ ผมไม่สามารถส่งสัญญาณหรือส่งเสียงใดๆ เพื่อให้คนอื่นรู้ว่าผมกลับมารู้สึกตัวได้อีกครั้งแล้ว ผมเป็นคนที่ไม่มีใครมองเห็น - เป็นเด็กชายล่องหน

ตั้งแต่นั้นมาผมจึงเรียนรู้ที่จะเก็บงำความลับนี้ไว้ และทำตัวเป็นพยานผู้เสียบงนของโลกที่อยู่รอบตัวผม ขณะที่ชีวิตในแต่ละวันก็ผ่านไปอย่างซ้ำซากจำเจ เวลาผ่านไปมาแล้วถึง 9 ปี นับตั้งแต่รู้สึกตัวอีกครั้ง และสิ่งเดียวที่ทำให้ผมหนีจากช่วงเวลานั้นได้ก็คือ ความคิดและการออกสำรวจค้นทุกอย่าง ตั้งแต่แหวนลึกลับที่มีมิติของความลึกลับหวังไปจนถึงโลกอวลลวงหลงในจินตนาการของผม

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างนั้นจนกระทั่งผมได้พบกับเวอร์นา และตอนนี้เธอเป็นคนเดียวที่สงสัยว่ามีความรู้สึกนึกคิดซ่อนอยู่ในตัวผม เวอร์นาเชื่อว่าผมเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้มากกว่าที่คนอื่นคิด วันพรุ่งนี้เธอจึงอยากให้ผมพิสูจน์เรื่องนี้ ตอนที่เข้ารับการตรวจร่างกายที่คลินิกเฉพาะทาง ด้วยการช่วยเหลือผู้ป่วยทุกคนให้สื่อสารได้ ตั้งแต่คนเป็นดาวนัลส์ซินโดรมและออทิสติก ไปจนถึงมีเนื้องอกในสมองหรือหลอดเลือดสมองแตก

ใจหนึ่งผมก็ไม่กล้าฝันว่า การเข้ารับการตรวจร่างกายครั้งนี้จะช่วยปลดปล่อยตัวผมออกจากเปลือกกายนี้ได้ มันต้องใช้เวลานานมากกว่าจะยอมรับได้ว่าผม

ติดอยู่ในร่างกายของตัวเอง ช่างเป็นเรื่องที่จินตนาการไม่ออกจริงๆ และนั่นแหละที่ทำให้ผมกลัวแม้แต่จะคิดว่า ผมเปลี่ยนแปลงโชคชะตาของตัวเองได้ แต่ถึงจะรู้สึกกลัวแค่ไหน พอคิดดีๆ แล้วว่ามีความเป็นไปได้ที่ใครสักคนจะรู้ว่าผมยังอยู่ข้างในนี้ แค่นั้นผมก็รู้สึกได้ถึงความหวังที่กำลังเริ่มเบยบิน

1 นับเวลา

ผมใช้เวลาในแต่ละวัน อยู่ในสถานพักฟื้นซึ่งตั้งอยู่ย่านชานเมือง ในเมืองใหญ่แห่งหนึ่งของประเทศแอฟริกาใต้ ห่างไปจากที่นั่นเพียงสองสามชั่วโมง เป็นเนินเขาสีเขียวที่ซึ่งสิงโตเที่ยวออกหาเหยื่อ ตอนสิงโตออกล่าจะมีฝูงไฮยีนา ตามติดไปกินเศษเนื้อที่เหลือ และมีอีแร้งป้วนเปียนคอยจิกกินเศษเนื้อจนเหลือแต่ กระดูกเกลี้ยงเกลา ไม่มีอะไรเหลือทิ้งไว้เลย อาณาจักรของสัตว์ป่าเป็นห่วงโซ่ของ ชีวิตและความตายที่สมบูรณ์แบบ เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่รู้จบเหมือนห่วงเวลา

ผมเพิ่งเข้าใจความหมายของเวลาที่ไม่มีสิ้นสุด ก็ตอนที่ตัวเองต้องจมอยู่กับมันนี่แหละ วันหนึ่งๆ หรือแม้แต่สัปดาห์หนึ่งผ่านไปก็เพราะผมจมอยู่กับตัวเอง และเข้าไปสู่ความมืดสนิทอยู่ภายใน กลายเป็นความว่างเปล่าที่มีคนอื่น คอยเซ็ดตัว บ้อนอาหาร และอุ้มจากรถเข็นขึ้นบนเตียง หรือไม่งั้นผมก็จะ หมกมุ่นอยู่กับสิ่งเล็กๆ ที่มองเห็นได้รอบตัว ฝูงมดเดินไปตามพื้นกำลังพาดพัน กันอยู่ในโลกแห่งสงครามและการประลอง การสู้รบเกิดขึ้นและจบลง มีเพียงผมเท่านั้นที่เป็นพยานให้แก่ประวัติศาสตร์อันกระหายเลือดและแสนโหดร้าย ไม่ผิดเพี้ยนจากสิ่งที่เกิดกับมนุษย์เลยสักนิด

ผมเริ่มเรียนรู้วิธีนับเวลาแทนที่จะต้องกลายเป็นผู้ถูกเวลานับ ถึงจะไม่ค่อยมีโอกาสเห็นนาฬิกาบ่อยนัก แต่ผมก็เรียนรู้ที่จะบอกเวลาได้จากการอ่าน ทิศทางของแสงแดดและเงาที่พาดผ่านรอบตัว ภายหลังจากที่รู้ว่าตัวเองสามารถ จดจำได้ว่าแสงจะตกลงตรงทิศไหน ในทุกๆ ครั้งที่ผมได้ยินคนถามถึงเวลา

จากนั้นผมจะใช้ช่วงเวลาที่แน่นอนในแต่ละวัน เช่น ดื่มน้ำช่วงเช้าตอนสิบโมง กินอาหารเที่ยงตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง ดื่มชาตอนบ่ายสามโมง เพื่อกำหนดเวลา และทดสอบเทคนิคนี้จนเก่ง ถึงยังงั้นซะ ผมก็มีโอกาสสมกมายในการฝึกฝน อยู่แล้วนี่

ตอนนี้ผมเผชิญหน้ากับวันเวลาได้แล้ว ผมพิจารณาวันเวลาเหล่านั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วนและนับแบบนาฬิกาที่ต่อนาที ชั่วโมงต่อชั่วโมง ก่อนปล่อยให้เสียงที่เจียบบังของตัวเลขเติมเต็มตัวผม เสียงที่อ่อนนุ่มไค้งมนเมื่อเข็มนาฬิกาเดิน เข้าหากันระหว่างเลขหกกับเลขเจ็ด เสียงที่ขาดช่วงแต่น่าฟังใจเมื่อเข็มนาฬิกาเดิน แยกจากกันระหว่างเลขแปดกับเลขหนึ่ง หลังจากใช้เวลาทั้งสัปดาห์ไปกับเรื่องนี้ ผมก็รู้สึกขอบคุณที่ตัวเองได้อยู่ในสถานที่ที่มีแสงแดด ถ้าไปเกิดในประเทศ ไอซ์แลนด์ ผมคงไม่มีโอกาสเรียนรู้วิธีอ่านเวลา และคงต้องปล่อยให้เวลาไหลผ่านไปเรื่อยเปื่อย กัดกร่อนชีวิตผมเหมือนก้อนหินบนชายหาด

ผมยังสงสัยว่า ตัวเองรู้ได้ยังไงว่าไอซ์แลนด์เป็นประเทศที่มีแต่ช่วงเวลา มีดสุด สว่างสุด หรือหลังจากสิ่งโตมาแล้วไฮยีน่าและอีแร้งจะตามมา นอกจาก ข้อมูลที่ผมตั้งใจฟังเมื่อมีคนเปิดโทรทัศน์หรือวิทยุซึ่งเป็นเหมือนสายรุ้งนำพา ผมไปรู้จักกับชุมชนของโลกภายนอกแล้ว ผมก็ไม่ได้เรียนหรืออ่านหนังสือเลย นั่นทำให้เริ่มสงสัยว่าสิ่งที่จำได้เหล่านั้นอาจเป็นสิ่งที่เคยเรียนรู้ก่อนที่จะป่วย โรคนี้อาจฉุดรั้งร่างกายผมไว้ แต่มันก็กักขังจิตใจผมได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น

ตอนนี้เลยเวลาที่เที่ยงมาแล้ว หมายความว่าอีกไม่ถึง 5 ชั่วโมงพ่อจะมารับ ผมกลับ นั่นเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดที่สุดในแต่ละวัน เพราะหมายความว่าผมสามารถ ทิ้งเรื่องราวทุกอย่างที่เกิดขึ้นที่นี่ไว้เบื้องหลัง เมื่อพ่อผมมารับตอนห้าโมงเย็น ผมอธิบายความตื่นตันทอนที่แม่มารับหลังทำงานเสร็จช่วงบ่ายสองโมงไม่ถูกจริง ๆ

ผมจะเริ่มนับตั้งแต่ตอนนี้ละนะ จากวินาทีเป็นนาที จากนั้นก็เป็นชั่วโมง หวังว่าจะทำให้พ่อมาถึงเร็วขึ้นอีกนิดนึง

หนึ่ง สอง สาม ลี ห้า...

ผมหวังว่าพ่อจะเปิดวิทยุในรถเพื่อที่เราจะได้ฟังการแข่งขันทกริกเกตระหว่าง ทางกลับบ้านด้วยกัน

“ฮาวเซท!” บางครั้งพอจะตะโกนท้วงออกมาเมื่อวิกเกตถูกทำลาย ก็เหมือนกับตอนที่เดวิดน้องชายผมเล่นเกมคอมพิวเตอร์โดยมีผมอยู่ในห้อง นั้นแหละ

“จะผ่านด่านแล้ว!” บางครั้งเขาก็ร้องเสียงแหลมขณะรวีวลงบนเครื่อง พวกเขาไม่รู้หรือว่าผมรักช่วงเวลาเหล่านั้นมากแค่ไหน ตอนที่พ่อส่งเสียงเชียร์เบอร์หกตอนหวดลูกได้ หรือตอนที่น้องชายขมวดคิ้วแข็ง ๆ ระหว่างที่พยายามทำคะแนนให้ดีขึ้น ผมจินตนาการถึงมุกตลกที่อยากพูดกับพวกเขาเงิบ ๆ หรือคิดคำสบถที่จะตะโกนไปพร้อมพวกเขา ขอเพียงแค่ผมทำได้ แต่ยังไม่ชนะ นั่นก็เป็นช่วงเวลาล้ำค่าที่ทำให้ผมไม่รู้ลึกเป็นแค่ผู้สังเกตการณ์อีกต่อไป

ผมอยากให้พ่อมาแล้ว

สามสิบสาม สามสิบสี่ สามสิบห้า...

ผมรู้สึกเหมือนร่างกายตัวเองวันนี้หนักอึ้ง และสายรัดที่กระชับร่างก็บาดผ่านเนื้อผ้าลึกเข้าไปถึงผิวหนัง ปวดสะโพกขวาซะมิด หวังว่าจะมีใครสักคนช่วยเอนตัวให้จะได้หายเจ็บ การนั่งนิ่งเป็นชั่วโมงๆ ไม่ได้ผ่อนคลายอย่างที่ คุณคิดหรอกครับ คุณเคยดูการ์ตูนตอนที่มิบางตัวตกหน้าผา กระแทกพื้น แล้วก็ตุ้ม! แดกเป็นเสียงๆ หรือเปล่า นั่นแหละที่ผมรู้สึก เหมือนร่วงถูกแยกออกเป็นล้านๆ ชิ้น และทุกชิ้นก็ยังเจ็บปวดอยู่ แรงโน้มถ่วงช่างสร้างความเจ็บปวดยามเมื่อมันกดทับบนร่างกายที่ไร้ประโยชน์

ห้าสิบเจ็ด ห้าสิบแปด ห้าสิบเก้า หนึ่งนาทิต

เหลืออีกสี่ชั่วโมงห้าสิบเก้านาทิต

หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า...

ต่อให้พยายามแค่ไหน สติของผมก็ยังวนเวียนไปที่ความเจ็บปวดตรงสะโพกอยู่นั้นแหละ ผมคิดถึงตัวการ์ตูนที่แตกกระจายพวกนั้น บางทีก็หวังว่าตัวเองจะร่วงตกลงกระแทกพื้น ร่างแตกกระจายกลายเป็นเศษเล็กเศษน้อย

¹Howzat เป็นคำที่นักกีฬาคริกเกตฝ่ายทีมรับพูดทักท้วงกรรมการให้พิจารณาผู้ต้อออกจากสนาม โดยพวกเขาจะตะโกนคำว่า How's that? ต่อมาเพี้ยนเป็นคำว่า Howzat

ได้อย่างในการ์ตูนบ้าง ไม่แน่ว่าหลังจากนั้นผมอาจจะดึงตัวขึ้นมาประกอบร่างใหม่
ได้อย่างน่าอัศจรรย์ แล้วออกวิ่งอีกครั้งได้

2 ห้วงลึก

ผมเป็นเด็กปกติ จนกระทั่งอายุ 12 ปี ออกจะขี้อายและเรียบร้อยกว่าคนอื่นสักนิด แต่ก็มีความสุขและสุขภาพดีทีเดียว ผมชอบทุกอย่างที่เป็นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาก เหมือนผมมีพรสวรรค์เกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ ถึงขนาดแม่ยอมให้ซ่อมปลั๊กไฟตั้งแต่ผมอายุ 11 ขวบ เพราะเคยต่อวงจรไฟฟ้ามาหลายปี นอกจากนั้น ผมยังติดตั้งปั๊มรีเซตบนคอมพิวเตอร์รุ่นเก่าก็กึ่งที่บ้านได้สำเร็จ และติดตั้งสัญญาณเตือนตอนเดวิดน้องชายกับคิมน้องสาวพยายามย่องเข้าห้องสองคนนี้เล็งเข้ามาบุกอาณาจักรเลโก้ของผมนานแล้ว แต่สิ่งมีชีวิตหนึ่งเดียวที่ผมยอมให้เข้ามาได้นอกจากพ่อกับแม่ ก็คือเจ้าบู๊กี้ หมาน้อยขนเหลืองที่ตัวติดกับผมไปทุกที่

หลายปีที่ผ่านมาผมได้ยื่นอะไรหลายอย่างระหว่างการหารือและนัดหมายเพื่อวินิจฉัยร่างกายนับครั้งไม่ถ้วน นั่นทำให้ผมรู้ว่าตัวเองจะไม่ได้กลับไปเรียนหนังสืออีก นับตั้งแต่วันที่ผมกลับจากโรงเรียนแล้วบ่นว่าเจ็บคอ เมื่อช่วงเดือนมกราคม ค.ศ. 1988 ผ่านไปหลายสัปดาห์ หลายเดือน ผมไม่กินอาหาร เริ่มนอนหลับหลายชั่วโมงทุกวัน และบ่นว่าเจ็บเวลาเดิน ร่างกายผมเริ่มอ่อนแอลง เพราะไม่ได้ใช้งาน เช่นเดียวกับระบบความจำที่อ่อนแอลงเช่นกัน ช่วงแรกผมมีอาการหลงลืม ต่อมาก็ลืมเรื่องใกล้ตัวอย่างการรดน้ำต้นไม้จนโซ่ สุดท้ายก็จำใครไม่ได้

โจนและร็อดนี่ พ่อกับแม่ของผมให้พนักงานถ่ายครอบครัวติดตัว หวังให้

ความจำกลับมา เวลาว่างๆ แม่ก็จะเปิดวิดีโอของพ่อให้ดูทุกวันตอนที่พ่อเดินทางไปทำงานไกลๆ พวกท่านหวังว่าการทำอะไรซ้ำๆ จะช่วยลดความจำไม่ให้รั่วออกไปจากหัวผม แต่ไม่ได้ผลเลย การพูดของผมแย่มาก ในขณะที่ค่อยๆ ลืมว่าตัวเองเป็นใครและกำลังอยู่ที่ไหน ครั้งสุดท้ายที่ผมพูด นับไปแล้วก็ประมาณหนึ่งปีหลังจากที่ผมล้มป่วยเป็นครั้งแรกและต้องนอนอยู่บนเตียงของโรงพยาบาล

“จะได้กลับบ้านเมื่อไหร่ล่ะ” ผมถามแม่

แต่ไม่มีการตอบรับใดๆ เพราะกลัมน้ำเหลือง ข้อต่อหดเกร็ง ทั้งมือและเท้าหึ่งก้องเหมือนตะขอ พ่อกับแม่เริ่มปลุกผมมากินอาหาร ท่านกลัวว่าผมจะหิวเพราะจู้ๆ น้ำหนักก็ลดลงอย่างชวบชาบ ขณะที่พ่อประคองให้ผมนั่งหลังตรงนั้น แม่ก็ป้อนอาหารเข้าปาก ส่วนผมก็กลืนอาหารลงคอไปตามสัญชาตญาณ นอกจากนั้นผมก็ไม่เคลื่อนไหวอะไรอีก ผมค่อยๆ เข้าสู่ภาวะไร้การตอบโต้อย่างสมบูรณ์ ผมอยู่ในอาการโคม่าครึ่งหลับครึ่งตื่นที่ไม่มีใครเข้าใจ เพราะแม้แต่หมอเองก็หาสาเหตุไม่ได้

ตอนแรกทีมแพทย์คิดว่าอาการของผมน่าจะเกิดจากปัญหาทางจิต เลยส่งผมไปแผนกจิตเวชอยู่หลายสัปดาห์ จนผมเกิดอาการขาดน้ำเพราะไม่กินน้ำ กินน้ำเลย พวกเขาจึงยอมรับว่าอาการของผมน่าจะเกิดจากสาเหตุทางร่างกาย ไม่ใช่จิตใจ หลังจากนั้นผมถูกส่งไปสแกนสมอง และตรวจคลื่นไฟฟ้าสมอง สแกนเอ็มอาร์ไอ² และตรวจเลือด ฟังด้วยการรักษาโรคเยื่อหุ้มสมองอักเสบจากเชื้อวัณโรคและจากเชื้อรา แต่สุดท้ายก็ยังหาสาเหตุของโรคไม่ได้ ผมถูกส่งไปรักษาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งให้แมกนีเซียมคลอไรด์ โพแทสเซียม แอมโฟเทริซิน และแอมพิซิลลิน แต่ทุกอย่างไม่ได้ผล โรคที่ผมเป็นนั้นขึ้นอยู่กับความเข้าใจทางการแพทย์ ผมหลงเข้าไปในดินแดนที่ยังไม่มีใครเคยพบ และไม่มีใครที่ช่วยผมได้

² MRI (Magnetic Resonance Imaging) เครื่องตรวจวินิจฉัยโรคด้วยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าเพื่อหาสาเหตุและสภาพทางการรักษาระดับเข้มข้น

สิ่งที่พ่อกับแม่ทำได้ก็มีแต่เฝ้ามองผมค่อยๆ หลุดหายไปจากชีวิตพวกท่าน วันแล้ววันเล่า ทั้งคู่พยายามกระตุ้นให้ผมเดินแต่ต้องมีคนพยุง เพราะขาทั้งสองข้างอ่อนแอลงเรื่อยๆ พวกท่านตระเวนไปทุกโรงพยาบาลทั่วแอฟริกาใต้ เพื่อพาผมไปทดสอบนู่นนี่ แต่ก็ไม่พบอะไร พวกท่านเขียนจดหมายอันสิ้นหวังไปหาผู้เชี่ยวชาญในอเมริกา แคนาดา และอังกฤษ แต่ทุกคนต่างตอบกลับมาว่า แพทย์ที่แอฟริกาใต้ได้ทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ไปแล้วจริงๆ

คณะแพทย์ใช้เวลารักษาหนึ่งปี และยอมรับว่าไม่มีทางรักษาผมได้ พวกเขาารู้เพียงว่าผมกำลังทรมาณจากอาการผิดปกติของการเสื่อมสภาพทางระบบประสาท แต่ไม่ทราบสาเหตุและไม่สามารถวินิจฉัยโรคได้ พวกเขาแนะนำให้พ่อกับแม่พาผมไปฝากไว้ที่สถาบันสักแห่งเพื่อปล่อยให้เป็นไปตามอาการของโรค ทีมแพทย์ขอยุติการรักษาผมอย่างสุภาพ แต่ก็ยืนยันหนักแน่นโดยแจ้งพ่อกับแม่ว่า วิธีที่ดีที่สุดคือการปล่อยให้ผมตายไปเพื่อปลดปล่อยพวกเราทุกคน

ดังนั้นผมจึงได้กลับบ้าน แม่ลาออกจากอาชีพนักรังสีเทคนิคเพื่อมาดูแลผม ส่วนพ่อที่เป็นวิศวกรเครื่องกลก็ต้องทำงานล่วงเวลานานขึ้น ทำให้หลายครั้งๆ กลับบ้านไม่ทันก่อนเดวิดและคิมเข้านอน สถานการณ์ในตอนนั้นเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ หลังจากกลับมาอยู่บ้านเกือบปี และผมอายุ 14 ปี ทุกคนจึงตัดสินใจพาผมไปฝากไว้ที่สถานพักพิงที่ผมอยู่ตอนนี้อยู่ในเวลากลางวัน และพาผมกลับบ้านในเวลากลางคืนแทน

ผ่านไปหลายปีระหว่างที่ผมจมอยู่ในความมืดมิดและโลกที่มีขอบเขตของตัวเอง พ่อกับแม่ถึงขนาดเอาที่นอนมาปูในห้องนั่งเล่นเพื่อให้คิมและเดวิดใช้เวลาร่วมกับผมได้อย่างที่พวกเราเคยทำ เพื่อจะทำให้พวกเขายังสื่อสารกับผมได้ แต่ผมกลับนอนนิ่งเหมือนเปลือกหอยที่ว่างเปล่า ไม่รู้สึกถึงสิ่งรอบตัวใดๆ แล้ววันหนึ่งผมก็เริ่มฟื้นกลับขึ้นมาใช้ชีวิตอีกครั้ง

3

พูดขึ้นมาหายใจ

ผมคือลัทธิวิหิงสา คณานต์วมเตียมไปตามพื้นมหาสมุทรเบื้องล่าง มันมืดมิด เหน็บหนาว ไม่มีอะไรเลยนอกจากความดำมืด ทั้งเบื้องบน เบื้องล่าง และรอบ ๆ ภายผม

แต่แล้วลัทธิวิหิงสาก็กลับเห็นปลายแสงส่องสว่างขึ้นเหนือศีรษะ ผมไม่รู้ว่แสงนั้นคืออะไร

มีบางสิ่งบอกให้ผมพยายามเอื้อมไปถึงแสงนั้นให้ได้ สิ่งนั้นผลักดันให้ผมแหวกว่ายขึ้นมา แล้วผมก็ถีบขามุ่งไปยังแสงระยิบระยับที่สว่างวาบทั่วผิวน้ำเหนือตัวผม ลำแสงนั้นส่องไหวรรวกับถักทอเป็นลวดลายของแสงสีทองสลักกับเงามืด

*

ตาผมเริ่มมองเห็นและรู้ว่ากำลังจ้องบัวเชิงผนังอยู่ ผมแน่ใจว่าบางอย่างแปลกไปจากปกติ แต่ไม่รู้ว่ผมรู้ได้ยังไง

*

เสียงกระซิบแผ่วเบาพัดผ่านใบหน้าผม - ลมนั่นเอง

*

ผมได้กลิ่นแสงแดด

*

เสียงเพลงเสียงสูงแหลมแสบแก้วหู เด็กๆกำลังร้องเพลง เสียงเด็กๆผ่านมาผ่านไป เดี่ยวดัง เดี่ยวค่อย แล้วแผ่วหายไปเหลือเพียงความเงิบ

*

ภาพพรหมผืนหนึ่งลอยโผล่เข้ามา มันเป็นลวดลายหมุนวน มีทั้งสีดำ ขาว และน้ำตาลผสมกัน ผมจ้องมองและพยายามเพ่งสายตาไปยังภาพ แต่แล้วความมืดมิดก็เข้ามาเยือนอีกครั้ง

*

ความเย็นจากผ้าเช็ดหน้าลูบสัมผัสผ่านใบหน้าผม แต่แก้มกลับร้อนผ่าวเพราะรู้สึกต่อต้านเมื่อมีมือข้างหนึ่งจับต้นคอผมไว้

“ฉันไม่รอแล้ว” เสียงหนึ่งพูดขึ้น “เราต้องให้แน่ใจว่าตอนนี้เนื้อตัวเธอสะอาดใช่ไหมจ๊ะ”

*

แสงนั้นสว่างจักษ์กว่าเดิม ผมกำลังว่ายน้ำใกล้ถึงผิวน้ำแล้ว ผมอยากแหวกว่ายน้ำให้ถึงลำแสงนั้น แต่ทำไม่ได้ ทุกอย่างช่างรวดเร็วในขณะที่ตัวผมกลับหยุดอยู่หนึ่ง

*

ผมได้กลิ่นบางอย่าง...อึนั่นเอง

ผมลืมตาขึ้น แต่รู้สึกหนักตา

เด็กหญิงตัวน้อยก่อนล้างเปล่าเปลือยคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าผม มือของเธอมีรอยเปื้อนสีน้ำตาล เธอหัวเราะคิกคักขณะพยายามเปิดประตู

“นั่นเธอจะไปไหนนะ คุณแมรี” เสียงหนึ่งถามขึ้น ขณะที่ขาคู่หนึ่งปรากฏขึ้นที่ปลายสายตาผม

ผมได้ยินเสียงปิดประตู ตามด้วยเสียงฮึดฮัดไม่พอใจ

“อีกแล้วนะ คุณแมรี!” ต้นเสียงร้องขึ้นด้วยความโกรธ “ดูมือฉันสิ!”

เด็กน้อยหัวเราะลั่น ความร่าเริงของเธอเหมือนหอบลมที่กัดเซาะผืนทรายพัดไปทั่วชายหาดอันแห้งแล้ง ผมรู้สึกถึงแรงสั่นไหวภายในตัว

*

เสียง...ใครบางคนกำลังพูดขึ้นมา มันมีสองคำ...สืบทกและความตาย ผมไม่รู้
หมายถึงอะไร

*

ตอนนี้เป็นเวลากลางวัน ผมกำลังนอนอยู่บนเตียงที่บ้าน และมองไปรอบ ๆ
ท่ามกลางแสงสลัว ตึกตาทหมีนอนเรียงกันเป็นแถวอยู่ข้างตัว และบางอย่าง
นอนนิ่งอยู่ที่ปลายเท้า เจ้าปุกก็นั่นเอง

แต่เมื่อน้ำหนักตัวของปุกก็ที่คุณเคยหายไป ผมรู้สึกได้ว่าตัวเองกำลัง
ลอยขึ้น ผมรู้สึกสับสน ผมไม่ได้อยู่ในทะเล แต่อยู่ในชีวิตจริง แล้วทำไมกลับ
รู้สึกตัวเองกำลังค่อย ๆ ลอยขึ้น ทั้งร่างกายลอยขึ้นไปยังเพดานในห้องนอน

ทันใดนั้นผมรู้ตัวว่าไม่ได้ยู่ลำพัง วิญญาณกลุ่มหนึ่งห่อหุ้มผมไปทั่วร่าง
พวกเขาปลอบประโลมผมแล้วชักชวนให้ตามไปด้วย ผมคิดว่าไม่มีประโยชน์
อะไรที่จะอยู่ที่นี้ ผมเหนื่อยกับการตะเกียกตะกายขึ้นสู่ผิวน้ำแล้วจริงๆ อยาก
ปล่อยวาง ทั้งให้ตัวเองร่วงหล่นไปในท้องทะเล หรือไม่ก็หลุดลอยไปกับเหล่า
วิญญาณที่อยู่ตรงนี้ แล้วแต่ว่าสิ่งไหนจะพาผมไปได้ก่อน

แต่แล้วความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัว ผมจะทิ้งครอบครัวไปไม่ได้

พวกเขาต้องเสียใจเพราะผม ความเศร้าโศกของพวกเขาจะเหมือนกับ
ผืนผ้าที่ห่อคลุมติดตัวผมไปเมื่อไหร่ก็ตามที่ร่างผมลอยโผล่พ้นผิวน้ำ ครบครัน
จะไม่เหลืออะไรให้ยึดเหนี่ยวหากผมจากไป ผมจึงยังตายไม่ได้

ลมหายใจวิ่งปราดเข้าสู่ปอด ผมลืมตาและกลับมาอยู่คนเดียวอีกครั้ง
อะไรก็ตามที่เคยอยู่กับผมหายไปหมดแล้ว

พี่น้องฟ้าครับ

ผมตัดสินใจแล้วว่าชีวิตอยู่ต่อไป